

Györgyei Géza

Sárga cseppkövek

Vakít ez a csupasz, fehér fal. Már kikezdte a szemem. Kínom le-föl járkál bennem. A gyomrom szétfeszíti a fájdalmat. A morfium szememre is hat. Homályosan látok. Lekaszált fűben tulipánok, karikák és sárga cseppkövek. Bűdös az ágyam. Teleizzadtam, vergődve agyongyűrtem. Klórszagú lepedőről, virágmintás párnáról álmodom. Bátorság barátom, bátorság, hajol fölém a főorvos. Ferde a bajusza, de operálni tud, tűnődöm magamban. Harmadszor metszi fel a hártyavékony forradást, egészen a mellkasomig. A gyomrom, a beleim már úgy ismeri, hogy csukott szemmel is eligazodna közöttük. A főorvosoknak különben is jó a memóriájuk. A csuklómnál a pulzusom számolja. Én nyolcig számolok, innen újra kezdem.

Azt kérdezi, jobban érzem-e magam? Feleslegesen kérdezi, mert sohasem érzem jobban magam. Cserepes a szám, nyelvem feltapad szájpaddásomra. Mit gondolna anyám, ha most látna? Átizzadt, zsíros hajam szinte rátapad fejbőrömrre. A csupasz falról egy konok, fekete szempár mered rám. Az ember megérzi, ha figyelik. Az emberek állandóan figyelik egymást. Esznek, szeretkeznek és szemmel tartják egymást. Félnék. A bátorság csak versrészlet.

Éhes vagyok, de ma nem ehetek. Ez így szokás. Tegnap főzeléket adtak. A hústól undorodom. Ez is jelent valamit, olvastam, amikor még érdekelt, mi van velem? Ma már tudom, és nem érdekel.

Gondolkozom, de nincs semmi új gondolatom. Semmi olyan nem jut eszembe, amire eddig ne gondoltam volna. Még anyám sem átkozhatom el, mert már ő az egyetlen, akihez kötődöm. Három feleségem közül egy sem volt, aki azt mondta volna, maradj! Tomika, aki sem Évára, sem rám nem hasonlít, születése óta fekszik vastüdőbe zárva. Hét éve minden karácsonykor megnéztem. Ez apai kötelességem volt.

Aludjon, szól halkán a nővér. A vállamhoz ér a melle, ahogy a párnám igazgatja. Az ajtóból biztatón mosolyog vissza. Görbe a lába, mint Marinak volt, aki négy évig elviselt, pedig soha nem mondtam neki, hogy szeretem. Négy évet várt egy szóra, tovább nem bírta. Szótlanul és talán rosszul szerettem.

Hanyatt fekszem, kezem felhúzott combomra teszem. Érzem, hogy bőröm fityeg a csontokon. Az izmok, a hús már leégett az örökös láztól.

Medencecsontom hegyesen nyomja ki a takarót.

Ordítanom kéne.

Szobatársam tegnap vitték ki, letakarva. Lehet, hogy tegnapelőtt.

Egyformák a napok Háromszor étkezés, egyszer vizit. Reggeli után friss levegő az ablakon keresztül.

Egyedül vagyok.

Magányos vagyok.

Az ébrenlét félelmében magam alá vizeltem. A nővér sajnálkozva tesz tisztába. Szép neve van, Emese. Kár, hogy görbe a lába. Soha nem bíztam a görbe lábú asszonyokban. A haját szeretem. Hosszú, egyenes; szőke és mindig friss illata van. Évának is szőke haja volt. Éva a magányt szerette, mégis elhagyott, pedig mellettem annyit lehetett magányos, amennyit akart. Évát sem tudom elfelejteni. Azt mondta, elvből nem festi a körmét. Ez volt az egyetlen dolog az életében, amiből elvi kérdést csinált. Csurog a nyálam, újra gyerek lettem. Letörlöm a takaróval.

Álmos, fáradt vagyok.

Nem fog fájni, szól halkán a nővér, és már nyomja is belém a morfiumot.

Utolsó erőmmel megfeszítem a karom.

A végtelenre gondolok.

Szürke és egyenes. Középen egy karikában piros tulipánok, kék fű és sárga cseppkövek. Ebédet hoznak. Mégsem engem operálnak, egy sürgőseset megelőzött. Én ráérek, már van időm.

Hitem vesztettem, de nyugalmat nyertem. Megnyugvást, hogy úgy halok meg, egy nyomorék gyerek csak, amit vétettem a világ ellen. Tomika nem haragszik, így megbocsátani sem tud. A szeretetet nem tanulhatja meg, hát gyűlölni sem fog.

Kék tulipánok, piros fű, de a cseppkövek sárgák.

Minden változik. Semmi sem változik.

A lényeg állandó. Ami állandó, az nem lényeges.

Szeretem a tulipánokat. A sárga cseppkövekkel nem tudok mit kezdeni.

Az agyam lüktet. A vér csikorog ereimben. Dobog a szívem, és emlékeztet, hogy élek Hitetlenség, morfium, ágybavizelés.

Megemelik a fejem. Azt hiszik, még reménykedem.

A szemükből látom, lemondtak rólam. Nem vagyok sürgőseset.

Anyám puha keze simogat.

Nem szól, csak nézi beesett, barna szemem. Látom, anyám szomorúbb,
mint én. Neki sem öröm az élet. A bátyám egy elfelejtett aknára lépett,
apám elhagyta. Engem neki kell majd eltemettetni.

A papnak azt mondja majd, jó gyerek volt.

Valaki megmozdítja a lábam. El fognak altatni.

Fény, tömeg, álarcok. Millió hangya.

Utazom.

Félek, de tudom, anyám kinn áll a folyosón, és cseppkövet morzsol a
tenyerében.

Györgyei Géza

Babuci halála

A város egyetlen, igazi kávézójában Stoller már törzsvendégnek számított, pedig csak a nyár elején települtek át az ország déli végéből. A lányuk, Emma után jöttek, búcsút intve sváb barátaiknak. A költözést az asszony erőltette.

– Az apád túlélte a kitelepítést, hát ne ellenkezz velem, te bugris! – mondta ki a végső szót Helga asszony.

Stoller beletörődött, hiszen ez volt eddigi élete is, csak azt nem értette, miért készül bányamérnöknek a lánya? Biztosan az anyja beszélte tele a fejét, dühöngött magában.

Azon a napon, amikor már attól tartott, hogy javíthatatlanul kirojtosodnak az idegei, hogy belegebed ebbe az egészbe, elkezdett a kávéházba járni. Itt képes volt egy pohár ital mellett elábrándozni arról az estéről, amikor marokra fogva, jól végigciceréli majd azokat a dús idomokat, melyeket Ilonka oly szívesen helyezett a körötte krómozott keretben csillogó mélybarna üvegpultra. Emelték a hatást a mögötte ferdére állított tükrök, miközben a vendégeknek töltögetett.

Alexis, ő görög. Egyébként örökké maszatos volt, pulóverére rászáradt az agyag, göndör hajára szürke por tapadt, ám már jó edeje vasalt ingben, öltönyben járt Ilonkához kávézni.

Stoller és Alexis az évek óta feltúrt főutca délutáni forgalmát bámulták, miközben Ilonka asztalukhoz egyensúlyozott a két pohár konyakkal.

Lekoccintotta a kör alakú márványlapra, majd visszabillegett azzal az incselkedő testével a pult mögé, ahol egy fiatal lány állt. Formás, hosszú combjait alig takarta miniszoknyája. Stoller méla közönnyel fordította el fejét, Alexis így arra gyanakodott, biztosan fóbias a nagydarab sváb a meztelen comboktól, azért hályogosodott be hirtelen a tekintete.

– Mondd apafej, igaz, amit beszélnek? Valóban felhagytál a szobrászattal és helyette valami új, tökéletes szintetikus anyagból nőket fabrikálsz? – érdeklődött később Stoller, mély, recsegő hangján. Alexis bólintott. – Árulj el még valamit a nőről!

– Automatikus vezérlésű – felelt közömbös hangon a görög, és a lány után fordult, aki közben kilibbent az ajtón.

Stoller már hetek óta készülődött, hogy megtudakolja mindent Alexis babájáról. Most eldöntötte, megtárgyalja végre a dolgot a göröggel.

– Bárki megtanulhatja nyomkodni a gombjait? – hajolt közelebb Stoller.
– A kezelése egyszerű. Nem bonyolultabb, mint egy színes televízióé – felelte Alexis.

Stoller a számok világában érezte otthonosan magát, mint adófelügyelő. Igaz, büntetett már tévesen néhányszor, de ezt főnökei elnézték neki. Ha műszaki problémával került szembe, megfájdult a feje, de most megfogadta, megjegyyez mindent, bevési agyába Alexis mondókáját, a használati utasítást.

– Kérlek, apafej, mondd el részletesen, amit a megrendelőnek tudnia kell! Komolyan érdekel a dolog.

– Olyan anyagból készítem, ami tökéletesen visszaadja a női szépséget, a legrejtettebb bájt is. Az én nőm tartós használatra készül, így rendkívül erős. Nem megy ki a formájából, nem hízik el, nem ráncosodik. Tíz év garanciát vállalok, ez meg is felel egy átlagos feleség időtartamának – kacintott Alexis, de még folytatta:

– Az idevágó irodalomban szereplő összes pózban üzemeltethető. Összehangolt a mozgása, elviseli a leghevesebb ölelkezést is, ám a szadista praktikáktól tartózkodni kell! – figyelmeztetett Alexis.

– Mennyibe kerül a fenntartása ?

– Annyi áramot fogyaszt, mint egy hatvanas izzó. A villanyszámláról leolvashatod, kifizetődőbb bármely feleségnél.

– Csevegni lehet vele?

– Igen, és beállítható csendes, halk szavúra is. Ha ágyba kerül, izgatottan lélegzik. Skálája a sóhajtól a nyögésig terjed. Az alkalmas pillanatban sikoltozni is hajlandó, ám nem csak a fizikai gyönyör szolgálatába állítható. Ha szükséges, önállóan gondolkozik. Igaz, ezt kevesen igénylik. Stoller hitetlenkedve hallgatta a görög ismertetőjét, ahogy a késő esti híradó tudósításait szokta. Néhány kérdés még foglalkoztatta.

– Általában kik rendelnek belőle?

– Ne gondold, hogy valami baja van azoknak, akik már hazavittek egyet-egyét. Ismerek olyan férfit, aki azért rendelt, mert kímélni akarja a feleségét. Az azt mondta, a neve Babuci lesz.

Ez megtetszett Stollernek is. "Helga baba, Helga baba" – próbálgatta magában, miközben mélyeket sóhajtott. Teljesen akkor szállta meg a nyugalom, amikor Alexis arról is biztosította, hogy megrendelőinek névsora titkos, tőle senki nem juthat hozzá a nevekhez, mert tudja, vannak, akik nehezen fogadják be az újdonságokat.

– És mondd apafej, egyéni kívánságokat figyelembe tudsz venni ?

– Semmi akadálya - dicsekedett Alexis. – Általában híres, amcsi filmsztárok fotói alapján dolgozom, de akadt már olyan megrendelőm is, aki ragaszkodott hozzá, hogy kissé púpos legyen a nő háta. Én azt úgy formáztam – vonta fel a vállát Alexis.

– Viszek egy fényképet, és kész?

– Három, négy hét alatt elkészülök a tökéletes másolattal. Senki sem hinné, hogy nem az élő, igazi nővel áll szemben. Reklamáció még nem futott be hozzám. Te is megjavíthatod az életedet egy babával – ajánlotta lelkesen Alexis, miközben felállt, indulni készült.

– Épp egy elkészült darabért jönnek – magyarázta. – Ezt egy hazai popénekesnőről mintáztam. Ennek a lába görbe – tette hozzá halkan Alexis, kezét búcsúra nyújtva.

– Ez fantasztikus, apafej! – lelkendezett Stoller, és megőrizve jókedvét, ő is hazaindult. Az

utca csöndes volt, ahogy haladt keleti irányba. A beállványozott színház kirakatüvege előtt megállt, az épp műsoron lévő darabok plakátjait tanulmányozta. Fejében még javában kergetőztek a gondolatok, még halkan mormolta magában "Helga baba" nevét. Mielőtt továbbállt, úgy döntött, tesz egy kis kitérőt, hogy hazáig még egyszer végiggondolja hetek óta dédelgetett tervét.

Úgy számolta, ha majd Alexis elkészül felesége tökéletes másolatával, már csak az alkalmas pillanatra kell várnia, hogy kicserélje őket. Régóta gyűlölte már csöndben, befelé, zokszó nélkül Helgát, mert örökösen héklizte, nem volt mellette egy nyugodt pillanata sem. Most, hogy rákényszerítette még ezt a költözést is, ide ebbe a városba, ahol szinte lehetetlen élni, végső elhatározásra jutott. Úgy érezte, elfogyott körülötte a mézporral, salakkal és egyéb bűzös gázokkal teli levegő. Biztos volt benne, a környéken senki sem ismeri őket igazán. Az emberek itt is magukra zárják nehezen megszerzett bérházi lakásuk ajtaját. Ha véletlenül összefutnak a lépcsőházban, lehajtják fejüket, nem vésik emlékezetükbe a szomszédasszony apró ráncait ajka körül, így nem történhet semmi gikszer.

Stoller egy fehér borítékban nyújtotta át felesége néhány fényképét.

– Ez egy jó nő! - kezdett Alexis a modell dicséretébe.

– No, ezen most ne vitázzunk, apafej! – kérte Stoller.

Nehezen telt az idő, amíg Alexis elkészült Helga asszony élethű, tökéletes másolatával. Amikor Stoller hazaért vele, kicsomagolta az üres lakásban, majd az utasítás alapján

gondosan összeállította. Volt ideje bőven, hát ki is próbálta. A kapcsoló pici, zöld gombját az izgatott sóhajtasokra állította. A dolgok végeztével igen meg volt elégedve.

Fájin nő, kész remekmű, ismerte el, majd fájo szívvel nekilátott a szétszerelésnek. Összehajtogatta, betette a kartondobozba, és beállította a gardróbba, ahol ilyen állapotban kényelmesen elfért. Elé akasztotta kopott, sötétkék télikabátját, és már a másnap reggelre gondolt, amikor Emma lányuk elindul a kéthetes sítáborba.

Stoller a másnap délutánt a kávézóban töltötte, ábrázatán azzal a mosollyal, amit Káin használt a kezdeti időkben. Közben még egyszer, utoljára átgondolta, mit is kell majd tennie, hogy soha, senki ne gyanakodjon.

Késő este, amikor hazaért, nem gyújtott villanyt a gálaesthez, csak az utcáról beszűrődő gyöngye fényben állt oda az ágy szélére, alvó felesége fölé hajolva. Kuncogott egyet, látva, hogy glédába vágta magát az asszony, legújabb, halványkék hálóingébe bújt.

A kés hosszú pengéjén megcsillant a szemközti házra szerelt neonreklám vörös fénye, ahogy a magasba emelte. Egyetlen mozdulat, és Helgának kampec, próbálta biztatni magát, de talán a mélységes gyűlölettől remegni kezdett a keze, ahogy átdöfte a bőrt a nyaki főütőér környékén. Kezében a viaszosvászon asztalterítővel várta a vastag sugárban feltörő vért, ám csupán halk nesz hallatszott. Épp olyan, mint amikor egy maroknyi, pöttyös gumilabdába gombostűt szúrnak.

Stoller háta mögött, a nyitott ajtóban felesége állt.

– Látja Alexis? Meg akart ölni! – mondta emelt hangon Helga asszony, majd a férfi vállára borult.

– Meg akart ölni ez a bugris! – ismételte meg az asszony. Hangja már nyugodtan csengett, mint akit elkerült a fájdalom, a kétségbeesés, és csak megvetést, utálatot érez.

Stoller ebben a percben már biztosan tudta, Helga még sírni sem lesz hajlandó. Amikor felkattintotta villanyt, Alexis halkán súghatott valamit, mert Helga asszony már mosolygott...